

Děkujeme ti, Pane Ježíši, za tvoje pozvání na tuto duchovní obnovu. Děkujeme ti za ten čas, který smíme prožívat v době postní s vědomím, že nás zveš, abychom se celým srdcem znovu vrátili k Tobě, zamilovali se do Tebe, abychom naslouchali tomu, co Ty nám chceš položit na srdce a dovolili Ti, abys znovu měnil náš život tak, jak je to pro nás dobře. Tak Tě prosíme, veď nás svým duchem v této duchovní obnově a každému z nás polož na srdce to, co má slyšet, co od nás očekáváš? Čím nás chceš obdarovat? Prosíme Tě, Duchu svatý, veď nás. Amen.

Začíná doba postní. To je úžasný čas. Naši předkové říkali Svatopostní, protože to byla doba, kdy chtěli znovu se otevřít Bohu, který je svatý, aby i sami byli posvěceni. A je to čas, kdy chceme naslouchat Božímu hlasu víc než kdy jindy a především také znovu si uvědomit, co pro nás Pán Ježíš vykonal, když za nás trpěl, položil za nás život, vstal z mrtvých a my jsme to všechno přijali do svého života skrze víru a křest.

A znovu si to uvědomujeme a chceme do toho tajemství sjednocení s Kristem vstoupit. Je to doba, ve které znovu a znovu se otevíráme té Pánově výzvě, abychom se k němu obrátili celým srdcem. A dnes to slovo obrácení uslyšíme i v dnešním úryvku Evangelia.

Budeme ho číst při uši svaté. Toto evangelium obrácení celníka, nového apoštola Matouše. No a v té souvislosti, když pán Ježíš povolal tohoto celníka, aby ho následoval, tak pak ten celník ho pozval a vystrojil obrovskou hostinu, kde pozval ty svoje kumpány a kamarády a pozval taky Ježíše a jeho učedníky. A to začal první problém, protože přišli farizeové a jejich zákoníci a nemohli to zkousnout, že Pán Ježíš a ti učedníci stolují s těmi veřejnými hříšníky.

A když se obrátili na apoštoly, proč oni a mistr? Proč jí s těmi hříšníky? Tak to Ježíš zaslechl a řekl dvě důležité věty, jak nám je zaznamenal evangelista Lukáš v páté kapitole. A těm dvěma větám já bych se rád věnoval v tuto duchovní obnovu.

A ta první věta byla: "Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní". A ta druhá: "Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky". Jsou to věty, které mluví hodně o nás a mluví také o Pánu Ježíši. A já se pokusím nad tím vysvětlit to, co vlastně Pánu Ježíši leželo na srdci.

Takže to první téma, že Ježíš přišel jako lékař, aby uzdravil nemocné. Jsme nemocní? Jsme. Kdyby si někdo připadal moc zdravěj, tak dovolu mi říct, že jsme všichni nemocní, protože tou nemocí se myslí nemoc nejen těla, ale i duše a ducha.

A z tohoto pohledu si myslím, že jsme víc nemocní, než si dokážeme přiznat. Většinou to vidíme na tom, co se děje kolem nás. Někdy se říká, že ta doba je nemocná, vychýlená. Pak se říká, že se někteří lidé pomátli, nebo že se celý svět zbláznil.

My to vždycky vidíme tak víc mimo sebe. Ale my jsme děti této doby. Na nás to má vliv a mnoho v našem životě není tak, jak by si Pán přál. A pak jsme nemocní také tím, že nám chybí ta Boží moc, kterou nám chce Pán Ježíš dát.

Ti farizeové a jejich učitelé zákona možná v té chvíli byli zdraví jako fyzicky, ale jistě nebyli zdraví ve své duši a ve svém duchu. A potřebovali Ježíše stejně jako ostatní. Ne víc. Ale nebyli si toho vědomi.

To je první věc, kterou je potřeba vzít vážně. Jestliže Boží slovo o nás mluví jako o lidech nemocných. Kvůli kterým Ježíš přišel, aby je uzdravil. Tak je třeba se ptát, v čem já nejsem uzdraven? Protože my, když jsme se narodili, tak jsme se narodili do situace postiženého lidský dědičným hříchem. A pak jsme k tomu přidali svoje hříchy.

A to je ta nejkrutější nemoc, kterou máme, že jsme lidé, kteří jsou schopni hřešit. A hřích způsobuje všechno ostatní zlo v našem životě. Ať už to vezmeme jako to postižení hříchu prvotního nebo postižení našich hříchů.

Z tohoto pohledu ti, kteří si byli vědomi toho, že jsou hříšní a nemocní, když tam Pán Ježíš přišel, tak byli najednou v nějaké výhodě, protože ten Pán Ježíš jim mohl něco dát. On přišel, aby obdaroval každého, ale ne každý o to stojí.

A nejvíce o to stojí ten, kdo si uvědomuje svoji chudobu. Ne nadarmo Ježíš začíná blahoslavenstvím: Blahoslavení chudí nebo Matouše, blahoslavení chudí v duchu, protože jejich je nebeské království. Chudý je ten, kdo si je vědom toho, že mu chybí podstatné věci.

A nemyslíme teď na první místě na věci hmotné. To víme všichni, že jsme hezky oblečení a většina z nás asi ráno měla kávu nebo čaj a najedli jsme se a možná budeme i obědvat. Rozumíte? Ale ta chudoba duchem, to je něco jiného. Že nám chybí duch. Chybí nám láska Boží. A na to narážíme každý den, kdy nemáme dost lásky někdy ani k sobě, natož k druhým a k Pánu Bohu.

Ale ti, kteří si byli vědomi toho, že jsou hříšní a nemocní, ti se najednou stali předmětem Ježíšova soucitu. A začal se měnit jejich život. Když Ježíš přišel, aby stoloval s těmi hříšníky, tak ne proto, aby tam zůstal, ale aby se oni změnili. Aby obrátil jejich život. A u většiny těch lidí se to stalo. My všichni potřebujeme lékaře Ježíše Krista, Božího Syna.

A čteme o Ježíši, že on se pro nás stal člověkem a vzal na sebe naše nemoci a naše hříchy, abychom byli uzdraveni a osvobozeni z moci zla, dokonce abychom se stali novým stvořením. Když Pán Ježíš odpověděl těm farizeům slovy: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní," tak vlastně sám sebe označil za lékaře s posláním uzdravovat.

A tady začíná náš první krok. Když onemocníme, co děláme? No, jdeme do lékárníčky doma a vezmeme si nějaký prášek. Když to nepomůže, tak jdeme k doktorovi. Když to nepomůže, tak začneme volat k Pánu Ježíši.

A není špatný, že máme léky. Není špatný, že máme lékaře. Ale je špatné, že k tomu Pánu Ježíši jdeme až na posledním místě, protože se tím okrademe o jednu důležitou zkušenost, kterou zažilo tenkrát v Palestině obrovské množství lidí, že zažili i fyzická uzdravení.

Až natolik, že když se Pán Ježíš někde objevil, tak vyrazili z těch domů s těmi svými nemocnými. A ti, kteří nemohli chodit, tak je vzali na nosítkách a zástupy nemocných přicházely k Pánu Ježíši a on je uzdravoval.

A tím dával najevo něco nesmírně důležitého. Ve Starém zákoně se mluví o tom, že kdo uzdravuje vyvolený národ, tak to je Hospodin. Já jsem, Hospodin tvůj, uzdravitel. Já tě uzdravuji, čteme v knize Exodu.

A Bůh je ten, který nás na prvním místě chce léčit. Je to jeho svrchovaná vůle. A když si promyslíme, že to léčení setrvá, se týká celé úrovně našeho prožívání těla, duše, ducha. Biblicky to vlastně znamená, že zdravý je ten, kdo je spasen, kdo je zachráněn, definitivně ten, kdo se proměnil v Krista. A úplně nejvíc budeme uzdraveni v nebi, protože tam dostaneme i oslavené tělo.

Ale na cestě k tomu my můžeme zakoušet už zde na zemi ten dotek Božího uzdravení. My jsme ztratili plnost života hříchem a následky hříchu, a to nám chce Bůh vrátit skrze svého syna Ježíše. A to, že nám odpouští, nás uzdravuje a proměňuje.

To je právě ten projev Jeho veliké lásky a milosrdenství. Ježíš přišel, aby uzdravil tu nejhlubší ránu lidstva, tu ránu našeho hříchu a toho následného odcizení ve vztahu s Bohem se všemi následky v té rovině duchovní i tělesné.

Víte, že my jsme byli stvořeni pro základní vztah lásky z Boha jako jeho děti k obrazu Božímu. Ale hřích nám narušil nejen vztah s Bohem, ale všechny ostatní vztahy. A víte to sami, že když se prostě něco stane, tak první, kde se to projeví, je v našich vztazích, ve vztahu ke mně, k druhým a potažmo taky k Pánu Bohu.

Ale to jsou věci, které my neumíme léčit sami. A častokrát i ty fyzické nemoci jsou důsledkem toho, že v duchovní oblasti nejsme v pořádku, anebo máme zranění, která jsme Pánu nepředložili a neuzdravili.

Medicína mluví o psychosomatických onemocněních, jo, když máte dlouho hněv, onemocníte. Když máte dlouho strach a úzkosti, onemocníte. A když dlouho žijete v hříchu, onemocníte. Protože my jsme jednota duše, ducha i těla.

A Pán Ježíš chce uzdravovat všechno. Ale samozřejmě to nejdůležitější je a tím to vždycky začíná, nebo k tomuto má aspoň vést, aby se uzdravil náš vztah, potažmo všechny ostatní vztahy, vztah k sobě i k těm, které mi pán Bůh dal.

To naše utrpení, bolest, nemoc a následkem i smrt. To je zlo, které vstoupilo do světa následkem hříchu. To Bůh nechtěl. Je to důsledek vzpoury vůči Bohu a častokrát i důsledek vzpoury naší vůči Boží vůli a neposlušnosti.

Ale Bůh sám se rozhodl nás z toho vysvobodit. Čili my nejsme v beznadějně situaci. Byli bychom, kdybychom neměli Boha, kdybychom neměli víru. Já někdy žasnu, jak vůbec lidé, kteří neznají Boha, kde berou odvalu ráno vstát a žít svůj každodenní život?

No tak mají aspoň nějaké lidské naděje. Možná mají někoho, kdo je má rád a to dává člověku sílu. Nebo mají za někoho zodpovědnost. To nás taky prostě vede k tomu, abychom to nevzdali. Ale proti tomu to, co máme my jako křesťané, že máme samotného Boha, který vstoupil do našeho života, který nás proměňuje svojí láskou a svým milosrdenstvím.

To je něco úplně jiného. A Bůh sám se rozhodl nás takhle vysvobodit skrze svého Syna, který vzal na sebe celý lidský úděl, včetně toho, co nás od Boha oddělovalo. A všimněte si v evangeliích, že když se Pán Ježíš setká s nemocnými.

Kterí jsou postiženi jak fyzickou nemocí nebo duševním nemocí, emočním zraněním, tak až na výjimky téměř vždycky uzdravuje. Možná vás napadne ještě jiná situace, ale mně se vybavuje v Písmu jedno místo, kde pán Ježíš neuzdravil všechny. Jinak na mnoha místech čteme, že vždycky všechny uzdravil, všechny nemoci uzdravil.

A to místo bylo, když zašel, máme to v páté kapitole Janova evangelia, k rybníku Bezchezdá. A tam ležel člověk ochrnutý třicet osm let. A on si to namířil přímo k němu a začal s ním vést dialog. A výsledkem toho nakonec bylo uzdravení tohoto ochrnutého, který tam tak dlouho ležel.

Ale evangelista říká, že tam leželo mnoho nemocných, slepých, chromých a ochrnutých, ale zmiňuje, že Pán Ježíš uzdravil jenom tohoto. Čili to je místo, kde vidíme, že nemusel Pán uzdravit všechny.

Ale v ostatních místech evangelia čteme, že kamkoliv přišel, přinášeli mu nemocné, aby je uzdravil. U Matouše ve čtvrté kapitole přinášeli mu všechny nemocné. V osmé kapitole všechny nemocné uzdravil. V deváté kapitole uzdravoval každou nemoc a každou chorobu.

Nebo má Lukáš v šesté kapitole. Každý se ho snažil dotknout, protože z něho vycházela moc a uzdravovala všechny. Každý se ho snažil dotknout. A víte dokonce, že v tom jednom uzdravení ta nemocná žena, která měla strach se k němu přiblížit zepředu. V tom davu zezadu přišla, aby se jen dotkla jeho šatu a byla uzdravena.

Na jiném místě čteme, že ho prosili, aby se mohli dotknout alespoň stěracího pásu jeho šatu, aby byli uzdraveni. Já si myslím, že si to vůbec nedovedeme představit, co to vlastně vytvářelo za atmosféru v té době.

To ten prožitek toho, že vy přijdete na shromáždění, kde je dvacet ochrnutých, deset slepých, jsou tam hluší, jsou tam a jdete domů a oni všichni jdou domů zdraví. Jak je to možné, že jsme ztratili tohleto vědomí a víru, že Pán Ježíš může takhle uzdravovat?

Vždyť nikde v evangeliích nenajdeme zmínku o tom, že by Ježíš říkal lidem, aby to utrpení hezky trpělivě snášeli. My o tom ještě budeme mluvit, že trpělivost je nám chybí. Ale je spousta utrpení, kterými máme projít.

Ale nikde to nečteme o nemocích. Nebo že by jim uzdravení rozmlouval a říkal: „Není pro tebe dobře, abych tě uzdravil. Pro tebe bude lepší, že zemřeš.“ Z evangelií vidíme, že Ježíš nemoci považuje za zlo, které má být odstraněno.

Ale proč ten Ježíš tedy tak moc uzdravoval? Aby nepotřebovaly nemocnice? Oni žádný neměly. No, protože on přišel, aby skrze ty zázraky, divy, mocné činy upozornil na to, že Bůh navštívil svůj lid. Že v Ježíši přišel Bůh sám na tuto zemi, aby slyšeli to, co říká.

To, jak je zve k obrácení, k tomu, aby se vrátili k Bohu. To, jak k nim mluví o Otci jako o někom, kdo je miluje a kdo je ochoten jim dát úplně všechno. Kdo pro ně připravil nebeskou slávu. A že v Ježíši Kristu jim dá tu moc do té slávy se vrátit, která pro nás byla připravena od věčnosti.

Upozornil na to, že on je ten lékař uprostřed svého lidu, který dokáže nejen uzdravit fyzické nemoci, ale uzdravit i v plném slova smyslu. To je naše spása, oprostění, naše proměna, uzdravení v duchu, v duši, na těle.

A hlavně zdravý člověk je ten, který vstoupí do tak důvěrného vztahu s Bohem, že Bůh mu dá tu milost znovuzrození, dá mu svého Ducha a Bůh začne přebývat v něm. To je uzdravený člověk. A pak Pán také samozřejmě uzdravuje ty nemoci.

Ale k čemu by nám byly uzdravené nemoci, když by nám neuzdravil ten vztah s ním a ostatní naše vztahy? Ta uzdravení nemocných. Já si myslím, že je dobře, že se za to modlíme dnes-v církvi, že jsou shromáždění, kde se vyprošují fyzická uzdravení.

Sám vím, jak to změní lidský život, když se Pán Bůh dotkne někoho, kdo je fyzicky uzdraven, jak to změní život jeho rodiny? Zažil jsem to mnohokrát, protože se s lidmi celé svoje kněžství modlím za fyzické uzdravení.

Ale to nejdůležitější je, aby ten člověk pochopil, kdo ho uzdraví. A aby se k němu vrátil celým srdcem. Mám jednoho kamaráda lékaře, kterého Pán vedl k tomu, aby mimo to, že nemocné

léčí, jim nabízel také modlitbu.

Chápete, že v takové oficiální profesi to není úplně jednoduché. Je to hodný lékař, má na stěně kříž, Většina, kteří tam za ním chodí, tak vědí, že je věřící. Spousta věřících tam chodila. Chodí tam taky lidi nevěřící, protože hodnej a schopnej.

A toho Pán Ježíš vedl, aby mimo to, že prostě nabízel léky a vyšetřil je tak, aby jim nabízel modlitbu. Tak on se vždycky ptá, jestli se má za toho člověka modlit. No a jednou k němu přišel člověk už s rozjetou rakovinou.

A on vnímal, jak Pán Ježíš mu říká: „Chci, aby ses za něj modlil.“ Vnitřně se vyděsil, protože chápete, když prosíte za uzdravení z rýmy, tak jako ona se stejně někdy uzdraví, že jo Ale u té rakoviny to tak jednoduchý není.

A tak on s takovou bází se ho zeptal, jestli může teda tu nemoc taky a jeho svěřit prostě jako Pánu Ježíši. A tak on: „Jo, jo, pane doktore, jen se pomodlete.“ Tak on se hezky pomodlil. Rozešli se. Za měsíc byla kontrola.

Výsledky nebyly lepší. A tak ten můj kamarád si říkal: „No, to nějak to neumím, pane Ježíši, asi.“ A přišel ten pán úplně rozzářený a říká mu: „Pane doktore, to je úžasný!“ A on říká: „Prosím vás, co je úžasný? Já tady mám výsledky. Jako vy jste na tom zdravotně hůř, než jste byl před měsícem.“ A on říká: „Ale ta vaše modlitba! Rozumíte? Mně Pán Ježíš vrátil dar víry. Já jsem se mohl vyzpovídat, já jsem se k němu mohl vrátit.“ „No jo, ale my jsme modlili za to uzdravení.“ „Ale pane doktore, kolik je mi let? Tak zemřu teď nebo za dva roky. Ale rozumíte? Pán Bůh mě uzdravil ve vztahu k němu.“ Rozumíte? Musí přijít člověk, který většinu života prožil bez Boha, abysme si uvědomili, vo co vlastně jde? A pak jsou situace, kdy Pán Ježíš uzdraví toho nemocného a jeho to uzdravení přivede k němu.

Ale ta nejhorší varianta, která může nastat, je, že si odneseme uzdravení. A mnozí tenkrát v Palestině tak byli. Ale neuvěříme v Krista a odejdeme si sami. Když Pán Ježíš vystoupil v nazaretské synagóze, tak si přivlastnil text proroka Izajáše: „Vždyť jsem řekl...Kde se mluví o tom: Duch Páně je nade mnou.“

To slýcháme, přečtete to, máme to. A pomazal mě. K čemu? No aby uzdravoval, aby hlásal evangelium, aby osvobozoval. A Ježíš říká: „To se teď naplňuje, na něm se to naplňuje.“ Čili proč my nečekáme od něho, když on kvůli tomu přišel a byl pomazán Duchem Svatým.

My dokonce vidíme, že když čtete evangelia, že Ježíš měl takovou zvláštní zálibu, že uzdravoval v sobotu. Kdybych to byl já, tak mě můžete podezírat, že proto, abych našťaval ty zákoníky, jo. Ale myslím si, že to Pánu Ježíši nehrozilo.

On nepotřeboval nikoho našťavat, no. Když Pán Ježíš uzdravoval v sobotu, co tím dával najevo? No, že nastal ten milostivý čas. Den Páně není jenom proto, že si odpočinu, ale protože se vrátím bytostně k tomu vědomí, že jsem tady proto, abych žil pro Boha, že takzvaně nemusím nic dělat, můžu jenom být s ním.

Můžu zakoušet jeho lásku, Dokonce můžu být jenom s těmi, které mi dal. Nemusím pro ně nic dělat. Prostě jsou to chvíle, kdy si uvědomujeme, proč jsme stvořeni. Prostě s Bohem a s druhými lidmi, abychom zakoušeli plnost milosti.

Takže to je ten důvod, proč pán Ježíš uzdravoval. Abychom si uvědomili, že Bůh nás miluje a chce nám dat všechno na této zemi, co potřebujeme a jednou život věčný. Všechna ta uzdravení je

třeba chápat z toho Božího původního záměru s námi, protože jsme byli stvořeni k Božímu obrazu, abychom opět byli svatí a neposkvrnění před Boží tváří.

To píše apoštol Pavel hned na začátku listu Římanům, abychom byli uzdraveni ze všeho, co nebylo v původním Božím plánu, ale bylo důsledkem porušení, které způsobilo hřích. Je to hřích, který způsobil i porušení našeho těla.

Porušení našeho duševního světa, našeho myšlení, cítění. Jak jsme zranitelní ve svých emocích, jak jsme podezíraví na to, když někdo něco řekne? Co tím chtěl říct? Že nám chtěl ublížit? Jak kolikrát myslíme na věci, které jsme v životě v mysli ani neměli mít.

Mluvíme slova, která jsme nikdy neměli říct. Všechno to je důsledkem hříchu a to je to naše onemocnění. A ta naše definitivní obnova se samozřejmě završí až při vzkříšení z mrtvých. Pavel o tom krásně píše v prvním listě Korintánům v patnácté kapitole.

Ale my jsme se k novému životu zrodili už tady, na této zemi Každý, kdo uvěří Kristu, kdo mu dá svůj život, projde znovuzrozením a znovuzrození je okamžik, kdy Bůh do nás vloží svého Ducha, nového ducha, kde přebývá On sám.

Od té chvíle skrze víru a křest, skrze naše znovuzrození už patříme Bohu navždy. Já nemám vůbec rád takový ty řeči, jak někdo říká. Prostě nějak to doklepat a pak za ty brány toho očiště. A já jsem říkal, za jaký brány očiště?

Máš v sobě Boha. Když budeme žít podle toho, že jsme chrámem Ducha, vždyť máme místo v nebi. Tam s námi počítají. Co by to bylo za Boha, který by nás nevzal do své náruče, když se k němu vrátíme? Byť častokrát jako lidé, jako synové zatvrzelí nebo, nebo marnotratní.

Ale my jsme se zrodili k novému životu a náš úkol je, abychom se v tomto světě stále víc proměňovali v Krista, připodobňovali Jemu. Dokonce apoštol Pavel píše o tom, abychom se stali Kristem. Rozumíte? Aby když se člověk na vás podívá, tak aby ve vás viděl Božího Syna, aby z vás zakoušel Boží lásku.

Aby když otevřete ústa, z vašich úst zněla Boží moudrost. No ale to nějakou dobu trvá, protože my jsme povoláni sice denně měnit svoje smýšlení. Víte, že pojem obrácení - metanoia - znamená změna smýšlení. Od toho mého hříšného k tomu Kristovu.

Ale abych změnil svoje smýšlení, to se musím narozjímat Božího Slova. To musím vážně s vírou vzít to, co Pán Ježíš říká a chtít si to myslet. To není tak jednoduchý.

Musíme se zříct toho myšlení, které je ovlivněné neláskou, hříchem, úzkostmi A to nejde jinak než každodenním zřeknutím se sebe pro Boha, aby Bůh v nás mohl působit a jednat, abychom mohli žít úplně novým životem, jak učí apoštol.

Důležité je vědět, že žádný rozměr uzdravení si nemůžeme zasloužit. V této mentalitě žili ti farizeové a zákoníci, že když se snaží dodržovat zákon, tak si zaslouží Boží přízeň. Co myslíte? Miloval Pán Ježíš víc ty hříšníky?

Nebo ty farizeje Ty hříšníky. Stejně. Všechny stejně. Náš Bůh je láska. Ta není menší láska a větší láska. Láska je jeho podstatou. Problém je, že ti hříšníci zakoušeli tu lásku, protože se jí otevřeli. A ti farizeové ji nezakoušeli, protože ji nepřijali.

Bůh nám může od rána do večera říkat nech se milovat. Dal jsem ti svého syna. V něm jsem

ti dal úplně všechno. Otevřel jsem ti nebe. Jsem připraven měnit tvůj život. Ale když ty každý ráno vezmeš svůj život do svých rukou, jak ti má Bůh projevovat svoji lásku?

No projevuje většinou tehdy, když přijdeš a poprosíš za odpuštění, tak ti zase odpustí. Ale my jsme tady proto ne, abysme chodili odpuštění pořád a znova. Samozřejmě, že nějakým způsobem budeme až do smrti, ale naše poslání je nehřešit.

To je veliký rozdíl. Naše poslání je žít životem Božího Syna ve spojení s Kristem. A my si to nemůžeme zasloužit. Ale můžeme se tomu otevřít a můžeme to přijmout. Ale to, že jsme uzdraveni nebo že je nám odpuštěno, že jsme zachráněni.

My to přijímáme zdarma, ale Ježíš za to zaplatil. A cenu přenesl. A to je také to, co si připomínáme v době postní, když rozjíme nad Kristovým utrpením. V osmé kapitole Matoušova evangelia od šestnáctého verše čteme: "Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých. I vyhnal všechny duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše. On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl." A to už tady cituje padesátou třetí kapitolu proroka Izaiáše, která se pak čte v těch velikonočních dnech o Kristově utrpení.

Je to proroctví o trpícím služebníkovi, o utrpení, které Ježíš vzal na sebe za nás, za mě i za tebe. A vzal na sebe i naše hříchy. Vzal na sebe naše nemoci. Vzal na sebe naše prokletí, naši smrt. Kam to vzal? Na kříž. A tím definitivně zvítězil nad každým zlem, které přišlo do našeho života díky hříchu. Ježíš si prostě s námi vyměnil místa, aby z nás mohl sejmut náš hřích. Tak ho vzal na sebe, aby nás mohl uzdravit ze všech nemocí.

Vzal ty nemoci na sebe. Aby z nás šel kletbu, tak je vzal na sebe. Zaujal naše místo. Když to řeknu úplně lidově, na tom kříži jsme měli viset my, ale on to vzal. A vzal na sebe i hříchy, i nemoci, utrpení, smrt.

Za obrovskou cenu. Vykoupil nás svým vlastním životem, utrpením, svoji smrtí. To všechno vynesl na kříž. A tím také překonal překážku mezi námi a Bohem, protože hřích nás dělí. Všechno to těžké a bolavé, sama smrt.

A to všechno udělal z lásky k nám. Vždyť známe ten krásný text z třetí kapitoly Janova evangelia. Ježíš říká Nikodémovi: "Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna," aby byl ten svět spasen, zachráněn.

Všichni byli, za všechny zemřel, za zbožné i bezbožné, za katolíky i protestanty, za muslimy i za nevěřící, za všechny zemřel, aby každý mohl žít. Když přijde Krist, přijde jeho láska. A skrze tu lásku se stane dítětem Božím, tím dítětem, milovaným synem, jako byl Ježíš.

On se pro nás stal tím vydědčím, vyhnančím, zločincem, abysme my mohli zakoušet od svého srdce a přijmout. A stejně jsou lidé, kteří si toho neváží. Jde ta Ježíšova láska k Otci a pak ten jeho soucit k nám.

To byla ta vnitřní síla, která ho vedla dennodenně se vystavovat těm stovkám a tisícům lidí, posedlých, nemocných, aby je uzdravoval, aby jim zvěstoval. My máme zaznamenáno na dvou místech, že když byli na opuštěném místě, že jich tam byly tisíce.

A máme to zaznamenáno v souvislosti, když pak měli hlad, tak, že je nasytil tím rozmnožením chleba. Ale to neznamená, že jindy kolem něho stálo pět lidí. Proto on taky odcházel na opuštěná místa, aby se modlil, nebo vzal ty učedníky, aby byl s nimi sám. Protože když přišel mezi lidi, tak ho prostě obklopili tak, že jak říká evangelista, neměli čas ani slovo najít.

Když viděl zástupy nemocných, bylo mu jich líto a uzdravoval je. Uzdravoval do té doby, než jeden uzdravený ho neposlech. A to byl uzdravený malomocný. Marek nám to popisuje v první kapitole, Matouš v osmé.

Víte, že malomocenství to bylo tenkrát ta nejstrašnější nemoc v době Ježíšově. Jednak nemoc smrtelná, nemoc, která znetvořovala tělo těch nemocných. Ti nemocní byli považováni za prokleté Bohem rituálně nečistí, museli žít na opuštěných místech, nesměli se s nikým stýkat.

Vždycky někdo z té vesnice na kraji té zóny, kde byli ti nemocní, donesli nějaký jídlo, aby na zemi nebyli hlady. A navzdory těm tehdejším předpisům jeden ten malomocný, když slyšel o Ježíši, tak přiběhl až k němu a na kolenou ho prosil: "Chceš-li, můžeš mě očistit?" A Ježíš byl pohnut soucitem, hluboce pohnut ve svém nitru.

To je ten soucit, kterej ho vedl. Kterej byl taky v kořeni toho, že přišel, aby konal Otcovu vůli a nás zachránil i přes tu svou krutou smrt a utrpení, které prožil. Jeho láska k nám. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život.

A on jej položil za každého z nás. Hluboce pohnut tímto soucitem mu řekl: "Chci, buď čistý." Chci. Ježíš chce naše uzdravení. Lidé mu někdy říkají: "No, jestli chceš, Pane Bože, tak mě uzdrav." On chce naše uzdravení.

A chce naše uzdravení celé bytosti. A mnohdy by byl i rád, abychom zakusili to uzdravení té fyzické oblasti. Ale my k němu musíme přijít, svěřit mu, důvěřovat. Častokrát při těch uzdraveních se Ježíš ptá: "Věříš, že to můžu udělat?" Anebo se ptá slepého: "Co chceš od mě, abych pro tebe udělal?" A on řekl: "Pane, ať vidím," tak se ti staň podle tvé víry.

Častokrát přistupujeme k Bohu s takovou, jako, jak bych řekl, s takovou rozpačitostí a nesmělostí, která ani není namístě. Vždy skrze Krista máme přístup k nebeskému trůnu, dost - do velesvatyně. My můžeme nebeskému Otci říct, co potřebujeme.

A Ježíš říká: "Copak váš Otec neví, co všechno potřebujete?" A on se postará. Musíme mu věřit a žít v tom vztahu natěsno, aby on mohl v našem životě jednat. A co se týká vztahu s Kristem, tak s ním svůj život spojil.

No a tenkrát, v tom uzdravení toho malomocného, se stalo, že Ježíš se ho dokonce dotkl. Čili udělal něco, co v té době nebylo dovoleno, aby se nešířila ta nemoc. Jenomže malomocný člověk není prašivý. To byl člověk hluboce trpící, odkázaný na smrt.

A dotyk on možná nezažil spousty let odnikud. A víte, že když, když jeden druhému prostě nedopřejeme vlídné slovo, laskavý pohled, objetí. O čem ten život je? Všichni potřebujeme zakoušet, že jsme pro někoho důležití, že nejsme na Zemi sami, protože není dobře, aby zde šel člověk sám.

A i když nežijeme v manželství, tak potřebujeme blízké lidské vztahy. Především vztahy úcty, lásky, důvěry. Proto se ho Ježíš ptá. Ale co se nestalo? Ježíš se nenakazil, ale nečistý byl uzdraven. Je to tak, jako když Pán Ježíš na sebe bere naše hříchy, tak on není hříšník.

Ale za hříšníka byl považován. Apoštol Pavel dokonce píše, že se stal hříchem kvůli nám, protože on na sebe vzal, představte si, hříchy všech lidí, všech dob, všech generací. To nepředstavují ani...Stejně jako vzal na sebe všechnu nemoc.

To by normální člověk z miliontiny neunesl. To mohl unést jenom pro tu sílu své lásky, kterou měl k Otci a kterou měl k nám, protože byl Boží Syn v lidském těle. Ale to neznamená, že netrpěl. To neznamená, že prostě neprožil opuštěnost.

Vždyť o tom čteme v evangeliích. Ale on, když se dotkl nemocného, tak ta božská moc, ta moc jeho lásky uzdravovala. Ale následky nesl on. A v tomto evangeliu se to stalo tak, že Ježíš mu dokonce zakázal, aby mlčel, ale on o tom všude mluvil.

Takže evangelista dodává, že Ježíš už nemohl do těch měst a vesnic, ale zůstával na opuštěném místě. Takže tou neposlušností vlastně ten nadšenej uzdravenej prostě změnil způsob Ježíšovy pastorace. A evangelista dodává: "Lidé odevšad k němu přicházeli." Možná to tak taky bylo dobře, že člověk proto, aby se setkal s Bohem, musí to nějak dát najevo.

No, ale co se stalo? Ježíš řekl, aby tedy mlčel a šel ke knězi a za svoje uzdravení přinesl oběť podle zákona. To nemusíte vědět. To máme ve čtrnácté kapitole Levitiků. Co ten, když by došlo k uzdravení malomocného, jakou oběť měl přinést?

Měl přinést oběť dva ptáčky. A ten rituál byl pro ty lidi tehdejší, si myslím, naprosto nesrozumitelný. Jednoho toho ptáčka zabili, krví toho ptáčka mrtvého potřísnil, toho druhého toho nechali utít. Ale v souvislosti s evangeliem my víme, že je to neskutečnej předobraz, protože my jsme očištěni krví toho, který za nás zemřel.

My máme svobodu a on zemřel. My máme život a jeho přibyli na kříž. To je ten obraz té výměny toho místa. Ježíš zaujal místo nás vyděděných a nemocných. A my můžeme mít volný přístup k Bohu. V Listě Židům čteme: Přistupme směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.

Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratři, odvážně vejít do toho Svého Srdce. Ta krev nám otevřela cestu k Otcovu srdci. Rozumíte? My nemusíme stát opodál, jak se to stalo třeba při uzdravení těch deseti malomocných.

Jak čteme v sedmnácté kapitole Lukáše, že když Ježíš přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Už ten uvozovací verš je důležitý. Šlo mu naproti deset malomocných. Víte, jdeme naproti tomu, kdo jde proti nám.

My máme někdy pocit, že hledáme Boha. Nikdy bychom ho nehledali, kdyby On nehledal nás. Nikdy bychom se s ním nesetkali, kdyby on nešel proti nám. On sestoupil z nebe do lidského těla, abysme se s ním všichni mohli setkat.

On nám jde naproti ve všem a vždycky. A oni zůstali stát opodál. Samozřejmě právě proto, že byli nemocní. Ale ta mezera mezi Pánem a těmi malomocnými, to je obraz toho, co způsobilo hřích, tu roztržku, propast mezi námi a Bohem.

A volali: "Ježíši, smiluj se nad námi!" Celý Starý zákon je o tom volání, aby se nás Bůh zastal, a o předpovědi, že Bůh přijde, že nás vyslyší. A přišel. Přišel v Ježíši Kristu. A tím se ten život dějin úplně převrátil na jinou stranu.

Ten běh se otočil zpátky. My už dneska nejsme na cestě od Boha, ale na cestě k Bohu. Díky tomu právě, co Ježíš pro nás vykonal. A on ho uviděl a řekl jim: "Jděte a ukažte se kněžím." Vždycky ta slova, taková ta jemná, o tom uviděl, řekl, je to to, co chce dělat Ježíš s každým z nás.

S láskou se na nás dívá. I pro nás má každý den připravené slovo, které nás uzdraví, když ho

poslechneme, když to slovo necháme ve svém srdci. A oni šli po cestě. A když šli, byli očištěni. A jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven.

Hned se vrátil. Velkým hlasem velebil Boha, padl k nohám Ježíšovým a děkoval mu. Je to to, o čem jsme mluvil Těch devět si vzalo uzdravení, aby teda vykonávali příkaz, aby se ukázali kněžím, tak už se k Ježíši nevrátili.

Víte, kolik lidí furt něco od Boha chce? Vezme si a jde. A když nedostane, ještě se naštve. Ale Bůh nám nejenže dal všechno, on nám dal sebe, ale dal nám sebe, abychom s ním spojili život. Ne, abychom od něho přijímali dárky jak bezdomovci u dveří dostali najíst.

Rozumíte? On chce, abychom s ním spojili život. A ten jedinej se vrátil. Jak je to možný, že vůbec se vrátil? Vidíte, úžasném kruhu těch devět, že jo, ale že se vůbec jeden vrátil? No, protože se mu otevřel duchovní zrak, že pochopil, kdo ho vlastně uzdravil.

Protože nikdy nebylo slýcháno, že by byl v Izraeli uzdraven někdo z izraelského národa. Jediné svědectví máme, když uzdravil Eliseus, teda Bůh skrze Elisea Naamána ze Sýrie. A sami učitelé Zákona říkali, že až přijde někdo, kdo uzdraví malomocného z Izraele, bude to Mesiáš.

Čili oni tu zkušenost vůbec neměli Ale tenhle ten Samaritán to dokonce byl. Když to uviděl, tak pochopil, že ten, který ho uzdravil, není obyčejný člověk. A vrátil se, padl mu k nohám a děkoval. Ten jediný vstoupil do vztahu s Ježíšem.

Víte, možná jsme zažili mockrát v životě, že se nás Pán Bůh nějak dotkl, potěšil, uzdravil, pomohl. Nezapomeňme ale, že to nejdůležitější je, že to je jenom dotyk jeho lásky, ve kterém my se máme koupat každý den.

Že nás zve do vztahu, rád nám odpouští a rád uzdravuje. Ale především jde o - to, abychom překonali ten ostych. A vstoupili do toho vztahu, který nám nabízí. Vztahu sdílené lásky, do přátelství s ním, do plného sjednocení s ním, protože v tom je naše definitivní uzdravení.

A když do toho vztahu vstoupíme, tak nás bude měnit, očišťovat, uzdravovat. Protože zdravý je pouze ten, který celým srdcem miluje Boha a který Bohu patří a který se denně pro něho sám sebe zřiká.

Milý Pane, děkujeme za to, že jsi nás především přišel uzdravit z toho našeho sobectví a pýchy, že nám přinášíš odpuštění a především, že jsi nám také vrátil důstojnost dětí Božích a otevřel cestu k Otcovu srdci, že nám dáváš svého Ducha Tak Tě prosím, abychom nezapomněli na to nejdůležitější, co jsi pro nás vykonal. Stálo tě to moc, tak moc, že to nejsme schopni domyslet. Dej nám, ať zůstaneme alespoň vděční a šťastní v té lásce, kterou sis nás zamiloval a kvůli které jsi to všechno podstoupil.